

دوره هفتم، سال اول، شماره 50، چهارشنبه 17
مرداد ماه 1358 - تک شماره پانزده ریال

با نظر دکتر ابراهیم یزدی وزیر امور خارجه موافقت مشروط داریم

آقای دکتر یزدی، وزیر امور خارجه، در یک مصاحبه اختصاصی با روزنامه «کیهان» (شماره 13 مرداد ماه) اظهار داشته است که: «تاکنون ایران 5 میلیارد دلار بابت خرید این هواپیماها (اف - 14) پرداخته و نگهداری آن ها هر سال 500 میلیون دلار خرج برمی دارد، یعنی ظرف ده سال 50 میلیارد دلار به میزان قیمت این هواپیماها افزوده می شود. . . اگر دولت ایران بخواهد اینها را بکار بیندازد، حداقل به چهار صد مستشار آمریکایی نیاز داریم و این امر به شدت ما را وابسته می کند. و هیچ کشوری نمی تواند ادعای استقلال داشته باشد، در حالی که تا این اندازه به آمریکا و کشور دیگری وابستگی داشته باشد.»

این سخنان آقای دکتر یزدی مورد تایید ماست. ولی متأسفانه آقای وزیر امور خارجه، از این دیدگاه درست، نتیجه گیری محدودی فقط در مورد جنگنده های اف - 14 کرده است. ما - به گفته وزیر خارجه - «نمی توانیم هواپیماهای اف - 14 را نگهداریم، زیرا نگهداری آن ها باعث تشدید و استمرار وابستگی به آمریکا می شود. . . قصد شاه سابق از خرید این هواپیماها صرفاً کمک به کمپانی های سازنده این هواپیماها بوده است.»

ولی قصد شاه سابق از خرید این هواپیماها نه تنها این هواپیماها، بلکه دیگر سیستم های اسلحه تهاجمی، ایفای نقش ژاندارم منطقه برای امپریالیسم آمریکا، تبدیل ایران به پایگاه تجاوز بر ضد همسایگان بوده است. بنابراین ما، نه فقط نمی توانیم هواپیماهای اف - 14 را نگهداریم، بلکه باید تمام قراردادهایی را هم که مربوط به تمام سیستم های تسلیحات تهاجمی است لغو کنیم، از ادامه خرید یدکی برای چنین سیستم هایی، که آن ها نیز قهراً همراه با پذیرش مستشاران آمریکایی و موجب «استمرار وابستگی» هستند خودداری کنیم، تا استقلال سیاسی - نظامی کشور را تأمین کنیم و به جای سیاست نظامی گری تهاجمی، سیاست مستقل ملی تدافعی در پیش گیریم.

استدلال دولت در مورد سیستم های تسلیحاتی (به جز هواپیماهای اف - 14) این است که، اگر آن ها را با خرید «مستمر» قطعات یدکی حفظ نکنیم، آن ها به آهن پاره تبدیل خواهند شد و در نتیجه دولت از لحاظ مالی متضرر خواهد گردید.

آقای دکتر یزدی، از کسانی که مخالف این سیستم های تسلیحاتی و خرید «مستمر» (واژه مستمر از مصاحبه نخست وزیر نقل شده است) قطعات یدکی برای آن ها هستند، طی مصاحبه خود خواسته است که «نظر صریح خود را اعلام دارند».

نظر صریح ما چنین است، مادام که این سیستم های تسلیحاتی برای اجرای سیاست نظامیگری تهاجمی خریداری شود و حفظ آن ها از طریق خرید قطعات یدکی، که ضرورتاً بقای مستشاران آمریکایی را به همراه دارد، اصولاً همراه با استمرار و وابستگی است، تمامی قراردادهای مربوط به اینگونه تسلیحات باید لغو گردد.

در مورد ضرر مالی که از این بابت متحمل خواهیم شد، باید گفت این کفاره بزهکاری رژیم دست نشانده شاه مخلوع است، که به ناچار باید پرداخت، زیرا اگر ما در واقع، به گفته وزیر خارجه، سیاست امپریالیستی «گرم و قوی» داریم و واقعا خواستار تامین استقلال سیاسی - نظامی کشوریم، نمی توانیم برای گریز از ضرر مالی معین، به دنبال این ضرر راهی را بپیماییم که ضررهای دیگری «مستمر» بر ما تحمیل شود و ضمناً وابستگی ما «استمرار» یابد.

اگر قرار است که ما بر مبنای حکم انقلاب ضد امپریالیستی (ملی) مردم ایران به آن تغییر بنیادی سیاسی اقدام کنیم، که از وابستگی رهایی یافته، استقلال کشور را تامین کنیم، به ناچار باید ضرر معینی را متحمل شویم، با علم به این واقعیت که، این ضرر موقت است و در آینده، بر مبنای سیاست مستقل ملی، صدها و هزارها بار بیش از این ضرر موقت، نفع خواهیم برد.

خلاصه برای تامین استقلال سیاسی - نظامی کشور و رهایی کامل از وابستگی، ابطال سیاست نظامی گری و اتخاذ سیاست مستقل تدافعی باید تمام قراردادهای تسلیحاتی، که همه آن ها مشروط به قیود و شروطند، لغو گردند و تمام مستشاران نظامی آمریکایی از ایران اخراج گردند.

«مادر» این قراردادهای اسارت بخش، قرارداد دوجانبه نظامی با آمریکا است، که در واقع باید آن را قرارداد یک جانبه مستعمراتی نامید، که به گفته وزیر خارجه «نظر وزارت خارجه در مورد لغو آن» داده شده (عملی که مردم ایران از فردای پیروزی انقلاب در انتظار آنند) و ما امیدواریم که لغو این قرارداد ننگین و تحقیرآمیز و استیلاگرانه، که وجودش امنیت و استقلال کشور ما را تامین نمی کند، بلکه برعکس آن را در معرض خطر قرار می دهد، بی درنگ اعلام گردد.